

RONDO

**Over verlies, angst, kracht en
doorzettingsvermogen**

OVER HET BOEK EN DE AUTEUR

OVER HET BOEK:

Sonia krijgt onverwachts een baby en geniet intens van het moederschap. Maar dan wordt haar grootste angst werkelijkheid en verliest ze haar kind. Haar leven komt compleet op de kop te staan en ze ziet geen andere uitweg meer dan te vluchten om alles achter zich te laten. Die vlucht wordt echter een bizar leven in een heel apart huwelijk dat ontaardt in pure horror. Bestaat er voor haar een uitweg?

Rondo is een serieuze fiction, een afwisselend verhaal dat zich afspeelt tegen de historische achtergrond van de Alpen en de Dolomieten. Een boek over verlies, angst, kracht en doorzettingsvermogen.

OVER DE AUTEUR:

Jan Prins groeide op in Amsterdam en studeerde Economie. Na een carrière als zorgbestuurder, koos hij ervoor om te gaan doen wat hij leukst vindt: schrijven. In zijn werk deed hij dat al veelvuldig, maar ook schreef hij allerhande verhalen, maakte blogs en websites en hield lezingen. Het winnen van een essaywedstrijd, bracht hem ertoe zijn verhalen te bundelen in zijn eerste boek “Strepen”. Inmiddels zijn er vele boeken en publicaties van zijn hand verschenen, waarvan enkele in het Engels.

Hij schrijft het liefst over wat mensen drijft in het leven, over hoe ze met elkaar omgaan, over voor- en tegenspoed. Dit tegen de achtergrond van een alsmaar veranderende maatschappij.

EERDER VERSCHENEN:

Zie niet om

Duurt te Lang

East meets West

Going Home

Denkend aan Boekhouders

Pensionado

Wie was Arm en wie was Rijk?

Reizen om te Rijzen

Eva

De Denker Vertelt

Bestemming Bereikt

Vrij Worden

Gooi-land

De Leestafel

Strepen

Meer informatie is te vinden op: www.janprins.com

RONDO

**Over verlies, angst, kracht en
doorzettingsvermogen**

DOOR

JAN PRINS

COLOFON

Dit boek is pure fictie, het valt onder het zogenaamde fiction genre. Hierbij worden fictieve gebeurtenissen vermengd en weergegeven tegen een historische achtergrond.

Voor zover de beschreven gebeurtenissen de werkelijkheid benaderen, berust dit op louter toeval en heeft dit niet de pretentie of het doel die werkelijkheid te beschrijven en/of weer te geven.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande - overleden of nog in leven zijnde - personen berust op louter toeval.

Colofon:

Druk: november 2020, 3^e druk

Uitgever: Jan Prins www.janprins.com

© 2020 Jan Prins (Standaard Copyright Licentie)

Omslagbeeld: openbare bron

Illustraties: eigen foto's en openbare bronnen

ISBN / EAN: 978-94-6418-494-5 Paperback

ISBN / EAN: 978-94-6418-495-2 E-book

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Hierbij zijn uitgesloten de gevallen van korte quotes ten behoeve van recensies en artikelen.

**Alle gebeurtenissen en personen
zijn denkbeeldig.**

VOOR WILLY

INHOUD

	Over het boek en de auteur	3
	Colofon	8
1	Haar leven	13
2	Het verlies	37
3	Vleugels	56
4	De afgang	72
5	De storm	92
6	Verloren	120
7	Onverwachte hulp	143
8	De weg omhoog	172
9	De cirkel is rond	202
10	Naschrift	223
	Verantwoording	227

1

Haar leven

1

Uit het niets greep een sterke hand haar bij de arm en sleurde haar uit de armen van haar vriendje, waar ze zo innig mee danste. “Mee naar huis, je bent te laat!” klonk de strenge stem van haar vader. Geschrokken keek ze om en zag hem daar staan, in een lange zwarte leren jas en een zwarte pet diep over de ogen. Daar stond hij, midden op de dansvloer van de dansschool. Iedereen keek verbaasd naar die vreemde man die opeens naar binnen was gestormd. “Tien uur is tien uur! Meekomen!” riep hij streng. Hij liet haar geen enkele keus en sleepte haar mee naar buiten. “Ik heb je het al zo vaak gezegd dat je op tijd moet zijn. Sta daar maar buiten in de regen op je te wachten en weer kwam je niet op tijd.” Sonia protesteerde hevig. “Dat kun je toch niet maken, pa. Ben daar met mijn vriend aan het dansen en je trekt me zo uit zijn armen, wat zal die wel niet denken! Je hebt me helemaal voor gek gezet. Daar

kan ik nooit meer heen, ze lachen me allemaal uit!” Pa bleef boos kijken. “Nou dat heb je dan aan je eigen gedrag te danken. Tien uur is tien uur heb ik gezegd, klaar!”

Haar tranen vermengden zich met de regen toen ze achter haar vader aan fietste, terwijl hij voor haar uit reed op zijn motorfiets. Zo ging het de Reschenpas over terwijl ze Nauders, waar de dansschool was, achter zich lieten en Graun, haar woonplaats, naderden. O, wat haatte ze die man, die vader die haar altijd maar op de kop zat. Nooit was het goed. Het was al vervelend dat hij haar altijd moest ophalen van de dansschool, want het was natuurlijk voor een meisje van 17 jaar niet veilig om dit alleen te fietsen. Dat hij dat deed was op zich heel goed, maar op deze manier hoefde het niet meer. Ze ging niet meer naar de dansschool. Wat een afgang, wat een beschaming, nee dat zou niemand pikken!

Woedend beukte ze op de trappers. Het leek wel of hij steeds harder ging rijden. “Schiet op!” riep hij over zijn schouder “Heb niet de hele avond de tijd!” Wat een kop zat er op die man!

Woedend smeed ze haar fiets in de schuur en rende naar binnen. “Ma, hij heeft me helemaal voor gek gezet!” Ze stortte haar hart uit, maar ze kreeg weinig troost. “Je weet het kind, je vader is de baas van het gezin. Je moet doen wat hij zegt.” Pa stapte binnen. “Nou moet het niet gekker worden, ze staat die jongens maar op te vrijen en ik sta daar uren te wachten in de stromende regen!” Sprakeloos keek ze hem aan en ze wilde hem woedend aanvliegen. Ze deinsde terug toen hij zijn hand ophief en rende naar boven, naar haar kamer. Bovenaan de trap gekomen klonk

er een strenge stem: “Kom naar beneden! Je hebt me geen nachtkus gegeven!” Daar stond haar vader. Langzaam, heel langzaam daalde ze de trap af, bang voor wat haar anders te wachten zou staan. Ze kuste hem op de wang en wenste hem welterusten. “Jij ook, nou ben je weer mijn grote meid.”

Die nacht sliep ze niet, ze lag maar voor zich uit te staren. “O, kon ik maar mijn eigen leven leiden.” ging het steeds door haar heen. “Maar er komt een dag pa, dat ik zelf zal besluiten wat ik wil en niet jij!”

2

De Reschensee strekte zich rimpelloos voor haar uit toen ze in 1985 met haar vriendin Edda vanuit school naar huis fietste. Het was weer een leuke dag op het gymnasium geweest. Het was een zware opleiding, maar er was gelukkig ook tijd voor plezierige dingen. Ze zaten samen in de 12e klas van de 13-jarige opleiding en al die jaren fietsten ze samen vanuit Graun naar de school in Nauders toe. In hun woonplaats Nauders in Italië was er geen gymnasium, daarom moest ze naar Nauders in Oostenrijk. Dat was wel tien kilometer heen en ook weer terug fietsen, maar ze waren jong, dus dat deerde hen niet zo. Als het heel slecht weer was namen ze de bus.

De vriendinnen hadden altijd wel wat te bespreken. Het ging natuurlijk ook over de jongens en Edda had haar verteld dat haar vriendje heel erg geschokt was over het incident in de dansschool. Ze had het zelf ook zien

gebeuren en kon dat ook goed begrijpen. “Denk dat je hem kunt vergeten,” zei ze. “Hij is als de dood voor je vader.” Sonia knikte dat ze dat begreep en verder zeiden ze maar niets meer, het was gewoon te pijnlijk.

“Moet zo weer werken in de Imbiss, ons eethuisje,” zei ze.

“Hij wacht op me, dus ik kan er maar beter heen gaan.”

Edda keek begrijpend en vroeg: “En je huiswerk dan? Zal ik je wat werk mailen?” Sonia keek opgelucht. “Ja, dat zou geweldig zijn. Anders moet ik dat vannacht doen. Ga je nog even mee? Maak ik wat lekkers voor je!”

De Imbiss Seesicht was een soort veredelde bouwkeet, wit geschilderd met een rood bitumen dak. Buiten stonden wat stoelen rond ronde tafels. Binnen was het als een blokhut ingericht met veel hout, maar het was gezellig aangekleed. Zo zaten ze even later een snack te eten terwijl ze op de Reschensee uitkeken. De Imbiss lag heel strategisch aan de rand van het dorp, langs de hoofdweg aan het meer. Dat was een toeristisch punt wat vooral bekend was van het verdronken dorp dat onder water lag, waarvan alleen de kerktoren nog boven het water uitstak. Duizenden toeristen kwamen er per jaar naar kijken en werden door dat beeld gegrepen. Velen wisten de Imbiss te vinden en daar had het gezin een goede boterham aan. Jammer genoeg had de vrouw van Artemio vaak last van een hernia, waardoor Sonia haar vader moest helpen. Dat kon ze erg goed en een groot voordeel was dat ze door haar verschijning een trekker was voor alle mannen en jongens in de omgeving. Ze vochten gewoon om door haar geholpen te worden. Het wonderlijke - vond pa - was dat ze dat zelf niet zo in de gaten had. Ze vond zichzelf heel gewoon met haar blonde kapsel en haar slanke lijf van 1.70

meter. Ze was niet bepaald woest aantrekkelijk, maar ze had een haast mystieke uitstraling die mannen aantrok.

Terwijl deze gedachten door de vader heen, maar met Edda erbij hield deze zich rustig. Een stem in hem zei dat hij zich niet verder voor schut moest zetten. Vader Artemio Padovesi was trots op zijn dochter, omdat ze zo goed kon leren. Het was ook een lieve meid die er erg leuk uitzag. Hij moest toegeven dat ze een goed hart had, ze was lief en zeer behulpzaam. Maar ja, die jongens! Je kon ze gewoon niet van de deur slaan! Ze vochten om haar. Dat deed hem als vader zeer. Dat hij zijn kleine meid zó zou kwijt raken.

Zijn vrouw Mafalda en vooral hijzelf hadden op een zoon gehoopt, maar het werd weer een meisje. Hun oudste dochter Martha was de deur al uit en werkte als verpleegster in Milaan. “Edda en Sonia, willen jullie nog een cola?” vroeg hij. Hij moest ze toch een beetje lijmen. Na enige tijd ging Edda naar huis en Sonia ging haar vader helpen, want het zou al snel drukker worden en dan moest het eten warm zijn.

Edda fietste verder langs de Reschensee om naar huis te gaan. Ze keek naar het meer en naar de verdronken toren. Het bleef voor iedereen een indringend beeld. Het wende nooit. Alle bewoners van Graun kenden de verschrikkelijke geschiedenis van het ontstaan van dit meer. Al in 1910 was dit als waterwinproject opgezet met het doel om elektriciteit op te wekken. In 1939 was men begonnen het oorspronkelijke waterpeil te laten stijgen, maar doordat de Tweede Wereldoorlog begon werden de werkzaamheden

stilgelegd. Na de Tweede Wereldoorlog eiste Zwitserland (dat neutraal was gebleven) aan Italië een schadevergoeding wegens geleden oorlogsschade. De Zwitserse regering eiste die oorlogsschade op door levering van elektriciteit en dit werd in Italië ruw uitgevoerd. De bewoners hadden geprotesteerd, ze voelden zich geschokt zo vlak na die verschrikkelijke oorlog, en vroegen zelfs Paus Pius XII om hulp. Dit uit wanhoop dat ze hun huizen, hun geschiedenis en hun fruitgaarden zouden kwijtraken, maar het haalde niets uit.

De bewoners van 163 gezinnen uit evenzovele huizen uit Graun en een deel van het dorp Reschen werden in houten barakken gehuisvest, zonder enig comfort en/of vergoeding. De huizen werden in heel korte tijd met explosieven met de grond gelijk gemaakt. Er werd een stuwdam gebouwd en naarmate het water steeg, kwam het gehele dorp onder water te staan. Alleen de oude Romaanse kerktoren uit 1300 stak boven het water uit. Dit is een belangrijk toeristisch punt geworden.

Pas later werd het dorp definitief herbouwd tot wat het nu is.

De Reschensee en de Mittersee zijn samengevoegd tot het enorme Reschenstuwmeer. Het stuwmeer werd in 1949 voltooid en werd in 1950 gevuld met 120 miljoen kuub aan water. Het is zes kilometer lang en op de breedste plekken is het één kilometer breed. Het ligt op 1520 meter hoogte met de Alpen van Italië, Oostenrijk en Zwitserland er omheen, op het drielandenpunt. Zo kon er door de verhoogde waterstand elektriciteit opgewekt worden en kon de levering aan Zwitserland beginnen.

Edda fietste verder en was blij dat ze dit niet had meegemaakt.

3

Terwijl ze zo in de Imbiss bezig was hield Sonia haar vader goed in de gaten. Ze had geen hekel aan dit werk, maar het vervelende was dat haar vader het gewoon van haar eiste. School vond hij maar niets. Hij was zelf niet verder gekomen dan een paar jaar basisschool en toch was hij - naar zijn eigen mening - een geslaagd zakenman. Dus zo kon het ook, zei hij dan tegen haar. Dat de schoolleiding net zo lang gedramd had om Sonia naar het gymnasium te krijgen was natuurlijk wel een compliment voor haar geweest, maar naar haar vaders mening was dit allemaal verspillig. Je kon beter de handen uit de mouwen steken. Dus Sonia moest hem helpen!

Er zat niets anders op voor haar, anders was het leven een voortdurende ruzie. Haar moeder was nogal volgzaam en deed wat haar vader zei. Dan zei ze: "Kind, doe nou maar wat hij zegt, dan is er geen ruzie. En je weet, de man is de baas in het gezin. Zo staat het ook in de Bijbel geschreven!" En dus schikte ze zich in haar lot.

De affaire in de dansschool had hun verhouding er niet beter op gemaakt, maar ze had zich herpakt en deed of er niets gebeurd was. Maar diep van binnen...Eens kwam haar tijd!

Ze zette de pan met zuurkool op het gas en de worsten legde ze in het kokende water. Het zou niet lang duren voordat de Imbiss weer bestormd zou worden door hongerige mannen.

Sonia had gelukkig alle eigenschappen die een vrouw onderscheid van een man, daardoor was ze in staat met vrouwelijke charme en slimheid toch zoveel mogelijk haar eigen leven te leiden. Haar moeder merkte dat natuurlijk wel, maar die liet het oogluikend toe. En als het nodig was haar zin te krijgen, wist ze haar vader wel in te pakken, maar daar moest ze zichzelf in toenemende mate voor overwinnen. Maar zo kon ze toch uit gaan. Ze ging soms alleen, maar ook vaak met haar hartsvriendin Edda, op pad en zochten de plekken op waar ze de jongens konden ontmoeten. Natuurlijk gingen ze ook naar de disco toe, terwijl haar vader dacht dat ze bij Edda zat.

Zo ging ze met veel vriendinnen om, maar in toenemende mate was ze natuurlijk ook met jongens uit. De hormonen deden ook bij haar hun werk. Ze genoot hier intens van.

Kortom, ze had zo op het oog een vrolijke en onbezonnen jeugd en kon goed leren.

“Sonia, wat sta je weer te dromen? Let op, anders barsten die worsten open en kunnen we ze weer weggooien!” Geschrokken snelde ze naar het gasstel toe en zette het gas lager om de worsten te redden. “Pak je nog even een krat cola uit het schuurtje?” Daar ging ze voordat zijn stem weer harder werd.

Daar kwamen de eerste klanten al binnen. Natuurlijk was Oronzo weer de eerste. Dat was een grote sterke kerel van een jaar of twintig die altijd in de bergen aan het werk was en in de winter als berggids optrad. “Hallo Sonia, hallo Artemio, goede avond, alles goed?” Vervolgens liep hij naar de jukebox en zette de plaat op die hij altijd opzette:

Je bent als een wilde orchidee. Sonia bloosde, ja hij wist haar wel te beroeren, er zou beslist een dag komen dat ze zijn avances niet meer zou kunnen weerstaan.

Maar ze had geen tijd om hier verder over na te denken, want andere klanten vroegen om haar aandacht. Zo waren vader en dochter druk bezig om de vele hongerige magen te vullen en de dorstige kelen te smeren.

De Imbiss lag ook wel heel gunstig om klandizie te trekken, ze lag aan de oude Via Claudia Augusta, de oude weg van het Romeinse Rijk. Die begon in Venetië en liep dan via Trento, Bolzano en Merano naar de Reschenpass bij Nauders. En vandaar naar het Noorden door Oostenrijk, over de Fernpass naar Beieren en eindigde dan na 600 kilometer in Augsburg. Op die manier konden de Romeinen hun rijk uitbreiden en die vervolgens gebruiken als belangrijke handelsroute. Nu was de weg een belangrijke toeristische route waar ook veel fietsers gebruik van maakten. Het was op die manier niet verwonderlijk dat ze ook de Imbiss Seesicht aandeden.

Daar waren ze inmiddels op alles voorbereid. Naast het eten en drinken hadden ze ook fietsgereedschap en een fietspomp, die regelmatig van pas kwamen. Maar natuurlijk had pa een EHBO-diploma, zodat er een grote verbandtrommel aanwezig was. De Gemeente Graun had zelf een hartdefibrillator aan de gevel bevestigd, maar die was gelukkig nog niet nodig geweest, maar je wist maar nooit!

4

Het leven in Graun ging op die manier in 1985 door. Het gezin bewoonde aan de St. Ann-Strasse een vrij groot witgepleisterd huis met houten geveldelen. De rode geraniums hingen bloeiend aan de gevel. Er waren wat schuurtjes op het terrein waar pa zijn voorraad in bewaarde en een tuin omzoomde het geheel. Sonia genoot van haar leven dat ze daar kon leiden, dankzij veel tact en geduld met haar vader. Ze moest vreselijk oppassen dat hij zijn rol van vader niet omzette in de rol van een dictator, die van alles eiste en alles beter wist. Haar moeder had het duidelijk opgegeven om nog te proberen hem te beïnvloeden. De dames moesten doen wat het hoofd van het gezin - met een beroep op de Bijbel - bepaalde.

Het viel niet mee om de studie aan het gymnasium te combineren met haar werk in de Imbiss, maar met veel kunst en vliegwerk lukte het haar. Volgend jaar was een examenjaar, dan moest ze toch proberen wat minder te gaan werken. Ze zou proberen een vriendin te vinden die misschien haar werk kon overnemen, maar dan moest haar vader wel gaan betalen en niet zoals nu haar afschepen met een fooi!

Zo ging haar leven door en ze voelde zich goed en veilig. Het was een mooi leven, maar ze twijfelde vaak aan deze gevoelens, iets in haar zei dat dit niet zo zou blijven.

Het was inmiddels weer winter geworden en het sneeuwde. Het was donker buiten en toen gebeurde het weer: ondanks dat de oude kerktoren die uit het water oprees leeg was, hoorden ze de klokken van de toren luiden, het geluid vulde het dal. Daarna hoorden ze heel

zacht een vage melodie die over het water klonk. Een melodie die als een klaagzang klonk, als om mensen op doorreis erop te wijzen dat er onder water herinneringen liggen van een hele gemeenschap, die uit winstbejag is opgeofferd.

Artemio en zijn dochter Sonia stonden het met wat stamgasten buiten de Imbiss aan te horen. Ze hadden het al vaker gehoord, maar steeds deed dit hun huiveren. Ze wisten dat er niets kon zijn, maar toch hoorden ze dit. Was er dan toch nog iets als een geest? De Geest van Graun? Of was het pure magie? Sonia pakte onwillekeurig haar vader vast, alsof ze bescherming zocht. Na tien minuten, die een eeuwigheid leken te duren, stopten de klokken met het beieren en de klaagzang stierf weg. Ze keken over het zwarte water, sloegen een kruis en gingen ten slotte weer naar binnen.

Haar moeder maakte haar om twee uur in de nacht wakker. "Kom kind, je vader wacht!" Sonia schrok wakker en kleepte zich snel aan. Artemio stond al op haar te wachten. Zwijgend liepen ze samen de deur uit naar het meer toe, waar ze in een roeiboot stapten.

Het sneeuwde nog steeds, dus ze hadden zich warm aangekleed en mutsen opgezet.

Sonia pakte de roeispanten, stak af en begon te roeien. Heel zacht gleepte de boot door het water. De roeispanten waren met lappen omwikkeld zodat ze geen geluid maakten en de politie hen niet kon horen. Al snel had de nacht hen opgeslokt en waren ze in de sneeuwbus verdwenen. Vader en dochter waren op strooptocht. Ze gingen de vallen leggen die ze de avond daarvoor in het